

[Niels Frederiksen.]

Forhold, som den ikke kan gribe ind i. Men til syvende og sidst forekommer det mig ogsaa, at hvis man skal rette den Hensigt til Erhvervenes Udøvere, baade Arbejderklassen og Arbejdsgiverne, kan man gøre det paa et hvilket som helst Sted, og de kan saa tage Hensyn til det, om de vil; jeg haaber, de vil tage Hensyn til den Slags Taler udefra, til den Samfundspligt, som alle Borgere har til at bidrage deres til, at Forholdene bliver saa rimelige som vel muligt.

Men gaar man nærmere ind paa dette Afsnit af det ærede Medlems Tale, kunde man i den sidste Del spore en Antydning af en Indsats paa Lovgivningsomraadet, ikke i Forslagsform, men kun antydningvis, og det skulde da være det, at man fra Rigsdagens Side skulde forelægge et Lovforslag, hvis korte Indhold gik ud paa, at naar man overhovedet har Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer, der forhandler og fastsætter Priser for Arbejdet, saa paadrager de sig samtidig Pligt til at understøtte og underholde alle Borgere i Landet, som, efter at disse Aftaler er truffet, ikke længere kan faa Beskæftigelse i vort Samfund. Man maa ud fra den Opfattelse forkaste enhver Foranstaltning fra Lovgivningsmagtens Side, som kommer de arbejdsløse til Hjælp i den Situation, de kommer i, naar Arbejde ikke findes.

Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal for at faa hel Klarhed derover: Er han og hans Parti villige til at forelægge et saadant Lovforslag til officiel og reel Behandling i dette høje Ting, for saa kan vi jo se, hvad det er for en Tilpasningspolitik, Partiet tilstræber paa dette Omraade, og saa er der ikke længere Tale om Skaaltaler, men om Realiteter.

Det ærede Medlem fremsatte en anden Bemærkning, som ogsaa havde politisk Interesse, og som jeg gerne vil gøre nogle Bemærkninger til. Det ærede Medlem sagde, at det, det gælder om, er at gribe ind paa de Omraader, hvor det er muligt, for at faa de offentlige Udgifter nedsat. Jeg tror, man overdriver meget, naar man taler om Skatternes og de lovpligtige Afgifters Indflydelse paa Landbrugets Forhold i Øjeblikket; ogsaa blandt sagkyndige paa Landbrugets Omraade er Meningerne herom delte.

Med den højtærede Formands Tildelse skal jeg citere en Udtalelse af Forstander Overgaard, der udtrykker sin Opfattelse af dette Spørgsmaals Betydning for Landbruget i den øjeblikkelige Situation. Den lyder kort og godt saaledes: Land-

brugets faste Skatter, Forsikringer og lovpligtige Afgifter udgør kun 5 pCt. af Landbrugets Udgifter, og herfra kan den afgørende Hjælp i en Krisetid altsaa ikke komme.

Men hvor er det da, man kan nedsætte de offentlige Udgifter, saa det virkelig betyder noget? Vi har jo Gang paa Gang fra Regeringspartiernes og den højtærede Regerings Side vist vor Villie til gennem ændret Skatteudskrivning at give Kommunerne et Tilskud til de offentlige Udgifter, som de har paadrager sig under de nuværende Forhold. Er det muligt at indskrænke de offentlige Udgifter til de gamle, til de syge, til Invaliderne? Er det nu helt rigtigt, at Landbruget i Øjeblikket vil unddrage sig Forpligtelsen til at bidrage til den Aldersunderstøttelse og den offentlige Hjælp til Landbrugets Arbejdere, som er nødvendiggjort af den Løn, de har faaet i Landbruget gennem deres Levetid? Er der nogen Landmand, der vil paastaa, at han har givet sine Arbejdere en saadan Løn i al Almindelighed, at de har kunnet opspare saa meget, at de har kunnet leve af den paa deres gamle Dage?

Det vilde være en urimelig Uretfærdighed, om Landbruget nu, fordi vi fik denne Landbrugskrise, vilde kræve, at den sociale Forsorg, som er nødvendiggjort ved Fortidens urimelige Lønforhold, skulde det kunne stryge af sig, i samme Øjeblik Landbruget kommer ud for en vanskelig Situation. For hvad er det, der har fremkaldt den omtalte økonomiske Tilstand? Det er i Virkeligheden dette, at Landbrugets Arbejdsgivere har givet en saa lav Løn, at det offentlige har været nødt til at forsørge deres gamle Arbejdere. Den lave Arbejds løn, der har hersket i Landbruget, har sat sit Stempel paa Ejendomspriserne, og Ejendomspriserne har betinget fra Slægtled til Slægtled en Kapitalanbringelse, som fra Generation til Generation har krævet større Afgifter af dette Landbrugs Drift, fordi Prisen og Belaaningen steg fra Generation til Generation.

Nu skulde det altsaa være saaledes, at Landbruget til enhver Tid havde Forpligtelse til at give Kapitalen Førsteindtægten af Landbruget, og at de gamle, der har arbejdet i Landbrugets Tjeneste hele deres Liv, skulde have deres Aldersrente sat ned, saaledes at det altsaa blev dem, der skulde bære den Indskrænkning, der var nødvendiggjort af Offentlighedens manglende Evne til at give dem den sociale Hjælp paa deres gamle Dage, som de ærlig har fortjent gennem et helt Livs Arbejde i Landbrugets Tjeneste uden at faa rimelig Løn derfor.

Min Retfærdssans dikterer mig at frem-